

Sygn. akt VIII C 949/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę 4.562,80 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.388 zł (trzy tysiące trzysta osiemdziesiąt osiem złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 531,62 zł (pięćset trzydzieści jeden złotych i sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 148,72 zł (sto czterdzieści osiem złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 423,28 zł (czteryście dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 949/17

UZASADNIENIE

W dniu 17 lutego 2017 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł. powództwo o zasądzenie kwoty 4.562,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 17 listopada 2016 roku skutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ pojazd marki O. nr rej. (...) stanowiący własność S. B.. Pozwany, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił bezsporną część odszkodowania. W związku z uszkodzeniem pojazdu poszkodowany został zmuszony do wynajęcia pojazdu zastępczego, z którego korzystał w okresie od 21 listopada 2016 roku do dnia 15 grudnia 2016 roku. Poszkodowanemu za najem pojazdu zastępczego została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2016 roku na kwotę 4.870,80 zł brutto. Kwota na fakturze została wyliczona jako iloczyn dni korzystania z pojazdu zastępczego oraz stawki najmu za dzień, tj. 24 dni x 165 zł

netto = 3.960 zł netto, co przy doliczeniu VAT dało kwotę 4.870,80 zł brutto. W dniu 15 grudnia 2016 roku powód nabył wierzytelność obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z konieczności najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 308 zł – za 2 dni korzystania z pojazdu zastępczego, przy czym pozwany przyjął stawkę w wysokości 154 zł brutto za jeden dzień najmu pojazdu zastępczego. Niniejszym pozwem powód domaga się dopłaty pozostałej kwoty odszkodowania, a wartość przedmiotu sporu stanowi różnica pomiędzy kosztami najmu pojazdu zastępczego określonymi na fakturze VAT wystawionej poszkodowanemu, a odszkodowanie wypłaconym przez pozwanego (4.870,80 zł – 308 zł = 4.562,80 zł). Sporny jest zatem okres 22 dni korzystania z pojazdu zastępczego. **(pozew k. 2-5)**

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził, że sprawa nie ma charakteru gospodarczego, stwierdził swoją niewłaściwość funkcjonalną i miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(postanowienie k. 33)**

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne w związku ze zdarzeniem z dnia 17 listopada 2016 roku, w wyniku czego przyjął odpowiedzialność za szkodę co do zasady oraz dokonał zapłaty na rzecz powoda kwoty 308 zł tytułem zwrotu celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany podkreślił, że kwestią sporną między stronami pozostaje niezbędny i ekonomicznie uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, a ponadto stawka za najem. Powód przedstawił stawkę w wysokości 202,95 zł brutto za 24 dni najmu, zaś pozwany uznał stawkę 154 zł brutto za jeden dzień i uznał, że zasadny był najem pojazdu zastępczego przez 2 dni. **(odpowiedź na pozew k. 52)**

W piśmie procesowym z dnia 4 stycznia 2018 roku powód poinformował o swoim przekształceniu w (...) S.A. w trybie art. 553 § 1 k.s.h. **(pismo procesowe k. 64)**

W dalszym toku postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie, przy czym w piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2018 roku pełnomocnik pozwanego podniósł, że zgłaszając szkodę S. B. oświadczył, że nie jest zainteresowany wynajęciem pojazdu zastępczego, ponieważ miał załatwiony taki pojazd, co wskazuje na to, że poszkodowany nie dążył do minimalizacji szkody, a jego zeznania wskazujące, że oferta pozwanego była niekorzystna pozostają w sprzeczności z przebiegiem rozmowy z ubezpieczycielem. Pozwany powołał się także na uzasadnienie orzeczenia Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie XIII GC 291/17. **(protokół rozprawy k. 74-77, k. 115-116, pismo procesowe k. 118, protokół rozprawy k. 130)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 listopada 2016 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) będący własnością poszkodowanego S. B..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. **(okoliczności bezsporne, z akt szkodowych: protokół szkody w pojeździe)**

W dniu 18 listopada 2016 roku szkoda została telefonicznie zgłoszona pozwanemu, który zarejestrował ją za nr (...) i wdrożył postępowanie likwidacyjne zakończone wydaniem w dniu 11 grudnia 2016 roku decyzji przyznającej poszkodowanemu odszkodowanie. **(nagranie zgłoszenia szkody – płyta CD k. 119, z akt szkodowych: decyzja z dnia 11 grudnia 2016 roku)**

Przy zgłoszeniu szkody ubezpieczycielowi S. B. zapytany o to czy jest zainteresowany wynajęciem pojazdu zastępczego, odpowiedział, że nie jest, ma auto zastępcze, a poinformowany o tym, że stawka wynajęcia pojazdu zastępczego z firmy

zewnątrznej będzie weryfikowana do kwoty 85 zł netto za dobę, odpowiedział, że firma zewnętrzna sama będzie się rozliczać. **(nagranie zgłoszenia szkody – płyta CD k. 119)**

W związku z uszkodzeniem pojazdu O. (...), z którego S. B. korzystał codziennie (m.in. błotnik, zderzak, lampa, pęknięty drążek kierowniczy), uszkodzony został zmuszony do wynajęcia pojazdu zastępczego, z którego korzystał w okresie od 21 listopada 2016 roku do dnia 15 grudnia 2016 roku.

Pojazd ten wynajął od powoda, była to T. (...), został on podstawiony do miejsca zamieszkania uszkodzonego i odebrany z tego miejsca. W związku z najmem pojazdu uszkodzony nie musiał uiszczać wynajmującemu kaucji. Oferta powoda nie przewidywała także limitu kilometrów, ani udziału własnego w ewentualnej szkodzie. Pojazdu zastępczego uszkodzony nie wykorzystywał jako taksówki.

Za najem pojazdu zastępczego uszkodzanemu została wystawiona faktura VAT nr (...) z dnia 15 grudnia 2016 roku na kwotę 4.870,80 zł brutto. Kwota na fakturze została wyliczona jako iloczyn dni korzystania z pojazdu zastępczego oraz stawki najmu za dzień, tj. 24 dni x 165 zł netto = 3.960 zł netto, co przy doliczeniu VAT dało kwotę 4.870,80 zł brutto.

W dniu 15 grudnia 2016 roku powód nabył od pozwanego wierzytelność obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z konieczności najmu pojazdu zastępczego. **(zeznania świadka S. B. k. 75-76, umowy najmu pojazdu zastępczego k. 13-20, faktura k. 10, umowa cesji wierzytelności k. 21)**

Decyzją z dnia 9 stycznia 2017 roku pozwany wypłacił powodowi odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 308 zł – za 2 dni korzystania z pojazdu zastępczego, przy czym pozwany uznał za uzasadnioną stawkę w wysokości 154 zł brutto za jeden dzień najmu pojazdu zastępczego, jako stawkę średniorynkową obowiązującą na terenie miejsca zamieszkania uszkodzonego. **(decyzja k. 11-12)**

Zasadny czas naprawy pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) po szkodzie z dnia 17 listopada 2016 roku, uwzględniający czas likwidacji szkody, przy prawidłowej organizacji pracy warsztatu - mógł wynosić 28 dni, natomiast uszkodzony wynajmował pojazd przez 24 dni (24 doby, w okresie dnia od 21 listopada do dnia 15 grudnia 2016 roku). Uszkodzenia pojazdu marki O. (...) eliminowały go z ruchu drogowego. Uszkodzenie chociażby układu kierowniczego (pęknięty drążek kierowniczy) uniemożliwia poruszanie się pojazdem i na badaniu technicznym skutkuje brakiem dopuszczenia pojazdu do ruchu. Stawka dobowa za najem pojazdu zastępczego T. (...) (należącego do klasy D, zatem klasy wyższej niż pojazd uszkodzony O. (...), który zaliczany jest do klasy C) w wysokości 165 zł netto, zastosowana przez stronę powodową, mieściła się w granicach stawek obserwowanych w roku 2016 za wynajem pojazdu z segmentu C. **(pisemna opinia biegłego sądowego k. 80-103)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (w tym aktach szkodowych), których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Podstawę dokonanych ustaleń faktycznych stanowiły zeznania świadka S. B., ale tylko w zakresie niesprzecznym z treścią zarejestrowanej przez pozwanego rozmowy świadka z pozwanym przy zgłoszeniu szkody w dniu 18 listopada 2016 roku. Zgłaszając szkodę ubezpieczycielowi S. B. oświadczył bowiem, że nie jest zainteresowany wynajęciem pojazdu zastępczego, ponieważ ma auto zastępcze, stąd też zeznania świadka złożone na rozprawie w dniu 12 stycznia 2018 roku, wskazujące, że oferta pozwanego była niekorzystna, pozostają w sprzeczności z przebiegiem rozmowy z ubezpieczycielem, zatem musiały być uznane za nie polegające na prawdzie. Ustalenia faktyczne Sąd oparł ponadto na podstawie jasnej pełnej i wewnętrznie niesprzecznej opinii biegłego sądowego, która stanowiła dla Sądu pełnowartościowe źródło wiadomości specjalnych, dodatkowo nie była kwestionowana przez żadną ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części (za zasadny został uznany cały czas najmu pojazdu zastępczego, tj. za 24 doby, ale przy przyjęciu stawki dobowej za najem w wysokości 154 zł brutto, którą to stawkę ubezpieczyciel zaakceptował decyzją z dnia 9 stycznia 2017 roku, minus 308 zł wypłacone za 2 doby najmu).

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 17 listopada 2016 roku, w wyniku którego należący do S. B. samochód osobowy marki O. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę.

Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, przy czym w decyzji z dnia 9 stycznia 2017 roku pozwany uznał za uzasadnioną stawkę w wysokości 154 zł brutto za jeden dzień najmu pojazdu zastępczego, jako stawkę średniorynkową obowiązującą na terenie miejsca zamieszkania

poszkodowanego. Wypłacił natomiast odszkodowanie w wysokości 308 zł, jedynie za 2 dni korzystania z pojazdu zastępczego.

Pomimo uznania stawki za najem w decyzji z dnia 9 stycznia 2017 roku pozwany nadal podnosił w toku postępowania przed Sądem, że stawka ta winna być zweryfikowana do kwoty 85 zł netto za dobę, zapominając chyba niejako, że sam Ubezpieczyciel uznał stawkę w kwocie 154 zł brutto za dobę i biorąc pod uwagę taką właśnie wysokość stawki wyliczył i wypłacił odszkodowanie za uznane 2 dni korzystania z pojazdu zastępczego. W tej sytuacji weryfikowanie tejże stawki do innej niższej kwoty nie byłoby uzasadnione, zwłaszcza, że skoro w opinii biegłego, stawka dobową za najem pojazdu zastępczego T. (...) w wysokości 165 zł netto, zastosowana przez stronę powodową, mieściła się w granicach stawek obserwowanych w roku 2016 za wynajem pojazdu z segmentu C, jak uszkodzony O. (...), tym bardziej mieściła się w tych granicach stawka przyjęta przez ubezpieczyciela w wysokości 154 zł za dobę.

Dlaczego jednak Sąd nie uznał za zasadne przyjęcia stawki wynikającej z wystawionej faktury VAT, czyli 165 zł netto za dobę najmu ?

Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 listopada 2011 roku, sygn. akt: III CZP 5/11, nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzenie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku, III CZP 20/17, wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

W ocenie Sądu Rejonowego, w przedmiotowym stanie faktycznym, trudno jednak uznać, że koszty powstałe tytułem najmu pojazdu zastępczego były celowe i ekonomicznie uzasadnione, skoro poszkodowany S. B., poinformowany przez ubezpieczyciela przy zgłoszeniu szkody, że ma prawo wynająć pojazd zastępczy i zapytany o to czy jest zainteresowany wynajęciem takiego pojazdu od firmy współpracującej z ubezpieczycielem, odpowiedział „nie, mam auto zastępcze”, nie chcąc nawet wysłuchać jaką ofertę najmu ma dla niego przygotowaną Ubezpieczyciel. Koszty powstałe tytułem najmu pojazdu zastępczego byłyby celowe i ekonomicznie uzasadnione, gdyby poszkodowany porównał oferty i oferta firmy zewnętrznej byłaby korzystniejsza w porównaniu z warunkami oferty wypożyczalni współpracującej z pozwanym. Wbrew treści swoich zeznań, S. B. takiego porównania jednak nie dokonał. Zgłaszając szkodę ubezpieczycielowi S. B. oświadczył, że nie jest zainteresowany wynajęciem pojazdu zastępczego, ponieważ ma auto zastępcze, stąd też zeznania świadka złożone na rozprawie w dniu 12 stycznia 2018 roku, wskazujące, że oferta pozwanego była niekorzystna, pozostają w sprzeczności z przebiegiem rozmowy z ubezpieczycielem. Prowadzi to do jednoznacznego wniosku, że poszkodowany nie współdziałał z pozwanym, aby zminimalizować rozmiary szkody. W toku postępowania likwidacyjnego poszkodowany powinien współdziałać z ubezpieczycielem, zgodnie z art. 354 § 2 k.c. Naruszenie tej zasady skutkuje uznaniem, że wierzyciel przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody, co uzasadnia wówczas zmniejszenie zakresu obowiązku jej naprawienia stosownie do treści art. 362 k.c., jak w przedmiotowej sprawie. Z tej przyczyny za zasadną została przyjęta stawka najmu, taka jaką uznał ubezpieczyciel w decyzji z dnia 9 stycznia 2017 roku, nie zaś stawka z faktury VAT za najem pojazdu. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie poszkodowanego w przedmiotowym przypadku nie może być uznane za racjonalne. Powód żądając zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości przekraczającej kwotę, którą przyjął za uzasadnioną ubezpieczyciel, niewątpliwie nie udowodnił, że ich poniesienie przez poszkodowanego było celowe i ekonomicznie uzasadnione (por. ww. uchwała SN z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17). Powód, w ramach spoczywającego na nim ciężaru dowodu

(art. 6 k.c.), nie wykazał, że propozycja pozwanego, ze względu na jej niekorzystne warunki dla klienta, była nie do przyjęcia dla poszkodowanego, skoro poszkodowany takiej propozycji nawet nie wysłuchał.

W świetle powyższego należało stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą pozostają koszty najmu pojazdu zastępczego za stawkę dzienną czynszu w wysokości 154 zł brutto.

Oczywiście brak możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu jest normalnym następstwem zdarzenia, w wyniku którego pojazd został uszkodzony. Wobec tego poniesienie wydatków na najem pojazdu zastępczego jest konsekwencją zachowania, z którego szkoda wynikła. Dobrowolne poniesienie tych wydatków przez właściciela uszkodzonego pojazdu nie pozbawia ich charakteru szkody w rozumieniu art. 361 k.c. (por. m.in. wyrok SA w Gdańsku z dnia 29 maja 2015 roku, I ACa 15/15, L.; wyrok SA w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2015 roku, VI ACa 901/14, L.; uchwała SN z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28).

Nie powielając poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, przypomnieć należy, że do zdarzenia drogowego będącego źródłem szkody doszło w dniu 17 listopada 2016 roku, szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 18 listopada 2016 roku, który wdrożył postępowanie likwidacyjne zakończone wydaniem w dniu 11 grudnia 2016 roku decyzji przyznającej poszkodowanemu odszkodowanie. Właściciel uszkodzonego pojazdu S. B. korzystał z pojazdu zastępczego wynajętego u powoda w okresie 24 dni (24 doby) od dnia 21 listopada 2016 roku do dnia 15 grudnia 2016 roku, stąd uzasadnione jest żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za cały okres 24 dni trwania najmu, którego długość warunkował termin zakończenia postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela i czas naprawy uszkodzonego pojazdu, przy czym czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) po szkodzie z dnia 17 listopada 2016 roku, uwzględniający czas likwidacji szkody, przy prawidłowej organizacji pracy warsztatu, mieściła się w uzasadnionym czasie naprawy, który mógł wynosić nawet 28 dni, jak ustalili biegły. Uszkodzenia pojazdu marki O. (...) eliminowały go bowiem z ruchu drogowego do czasu naprawy.

Z tych przyczyn, Sąd uznał, że powództwo było zasadne w zakresie roszczenia o zasądzenie kwoty 3.388 zł (rzeczywisty czas trwania najmu równy 24 doby razy 154 zł = 3.696 zł minus wypłacone za 2 dni najmu 308 zł), skoro należne odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego w okresie 24 dni od dnia 21 listopada do 15 grudnia 2016 roku winno wynosić 3.696 zł, zaś pozwany wypłacił powodowi dotychczas jedynie kwotę 308 zł (2 razy 154 zł). W pozostałym zakresie (co do stawki dobowej za najem przewyższającej 154 zł) powództwo nie było zasadne z przyczyn wskazanych powyżej.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w 74 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.146 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu 229 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, koszty zastępstwa adwokackiego w kwocie 900 zł.

Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 1.217 zł i obejmowały: opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszty zastępstwa radcy prawnego 900 zł oraz wykorzystaną zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego 300 zł.

Całość poniesionych przez strony kosztów procesu wyniosła zatem 2.363 zł. Powód wygrał spór w 74 % i przegrał w 26 %. Powód winien zatem ponieść z tytułu kosztów procesu kwotę 614,38 zł (26 % z kwoty ogólnej), a pozwany 1.748,62 zł (74 % kwoty ogólnej).

Mając na uwadze powyższe, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 531,62 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powinna ponieść.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od powoda kwotę 148,72 zł, zaś od pozwanego kwotę 423,28 zł, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, na które złożyło się wynagrodzenie biegłego w części niepokrytej przez wpłaconą przez pozwanego zaliczkę.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.